

ALLÒ

MONTSE MORCATE

RAQUEL LUACES

QUE

MIREIA PLANS

NO

REBECA PARDO

S'ANOMENA

entre les expectatives i el patiment

Espai d'Arts de Roca Umbert
29 de gener – 15 de març

Divendres de 17 a 20 h / Dissabtes d'11 a 14 h i de 17 a 20 h / Diumenges d'11 a 14 h

Les obres d'*Allò que no s'anomena* parteixen d'una atenció compartida cap a allò que queda fora de camp: els gestos, les imatges i les experiències que permeten fer visible un patiment habitualment silenciats. Com a la vida, aquestes pràctiques no són tant allò que són com allò que revelen: fan emergir el que resta ocult i, alhora, ens oculten —per la mateixa proximitat— la seva aparença. Amb un gest proper i una formalització honesta, les obres de Rebeca Pardo, Raquel Luaces, Mireia Plans i Montse Morcate conviden a mirar més enllà del primer cop d'ull, a través del revers, el matís i la transparència, cap a allò que hi ha darrere la imatge i la paraula.

A *A contrafil*, Rebeca Pardo treballa amb el brodat —una pràctica històricament associada a l'àmbit domèstic i feminitzat— com a artefacte crític. Lluny de l'ornament, el fil esdevé una eina de pensament corporal i reparador. A partir de sis retrats de dones amb altes capacitats identificades en l'edat adulta, exposats pel revers i deliberadament danyats, l'artista mostra nusos, costures i fils habitualment ocults, fent emergir l'altra cara d'una identificació aparentment positiva però sovint invisibilitzada. Els fils evocuen un pensament arbori, no lineal, que desencanaix amb els marcs normatius del reconeixement social. La identificació tardana, marcada pel *masking* i per un biaix de gènere persistent, dificulta tant l'autoidentificació com el reconeixement extern. L'etiqueta present a l'obra exigeix, justament, anomenar les dones amb altes capacitats en la seva singularitat.

Linda Alcoff assenyala que la dona, sigui com sigui representada, és sempre Objecte: un conjunt d'atributs predictibles i controlables. Avui, aquesta lògica perviu a través dels algorismes. Les plataformes de contingut produeixen una nova reobjectivització del subjecte femení, sovint sota formes aparentment empoderadores que reforcen l'essencialisme del "ser dona".

És en aquest context que Raquel Luaces construeix *Feed ME to the Algorithm*, una instal·lació que combina un entorn virtual interactiu amb una escenografia que reinterpreta la idea woolfiana de la cambra pròpia: un espai que, lluny de l'emancipació, és colonitzat per l'algoritme i transformat en un àmbit d'autoexigència i control. Miralls i ginys barats de bellesa evidencien una deriva consumista i opressiva. Mitjançant un videojoc en primera persona

desenvolupat amb Unity, l'usuari queda atrapat en un bucle de desorientació i saturació alimentat per imatges de Pinterest, vídeos de TikTok i discursos del *self-care* mercantilitzat. L'estètica *clean girl* funciona com a màscara d'una realitat de tristesa i aïllament —la del *bed rotting*, la pràctica d'estar hores al llit en un estat d'apatia i *scroll infinit*— alimentada pel capitalisme de plataformes.

El diari íntim ha estat històricament considerat un gènere menor i feminitzat, contraposat a l'heroisme de l'epopeia. Fill de la confessió, Maria Zambrano apunta que aquest gènere emergeix en moments de confusió històrica i proposa un moviment doble: suspendre la realitat immediata i buscar quelcom que ens sostingui. Aquest doble gest estructura l'obra de Mireia Plans.

A *un aïllament gairebé impossible*, Plans utilitza el diari com a eina de comprensió durant la pandèmia de la covid-19. A través de retalls de premsa i materials personals, construeix una veu íntima que recorre la petja de l'ansietat latent dels cossos confinats i qüestiona l'expectativa fallida d'un aprenentatge col·lectiu. *Paisatge després de la tempesta* s'articula més enllà del confinament i integra materials nous que donen forma als malestars latents del temps postpandèmic fins a l'actualitat, ja incorporats al cos com un motlle invisible.

A *F.I.V.*, Montse Morcate aborda la invisibilització del patiment i del dol vinculats a la infertilitat i la reproducció assistida, un espai on expectativa, negoci i silenci s'entrecreuen. Els embrions ficcionats —creats amb sabó i presentats en caixes de llum— evocuen l'espai mèdic i condueixen al judici implícit sobre la "validesa" del cos matern. A *Baby is born, baby is here*, l'artista dissectiona la iconografia idealitzada del part a Instagram: tot i que una de cada tres dones és conscient d'haver patit violència obstètrica, les episiotomies, les cesàries innecessàries, la infantilització o l'abús verbal queden ocults rere un tríptic de famílies blanques, heterosexuales i somrients.

Des de la teoria dels actes de parla, anomenar és produir. El desig d'*Allò que no s'anomena* és invertir aquest mecanisme: que posar nom a les violències no les reproduïxi, sinó que les desactivi, o si més no, que serveixi per desplaçar el silenci i sostenir el malestar.

ACTIVITATS A L'ENTORN DE L'EXPOSICIÓ

TAULA RODONA

*Parlar per transformar:
dones i patiments invisibilitzats*

Amb Montse Morcate,
Rebeca Pardo, Mònica Cortés
i Susana Rodríguez Pradera

Moderar: Mireia Plans

Dijous 19 de febrer a les 19 h

VISITA COMENTADA
a l'exposició a càrrec
de les artistes

Dissabte 28 de febrer a les 12 h

PRESENTACIÓ

del catàleg de l'exposició
a càrrec de les artistes
i Nerea Campo

Dijous 12 de març a les 19 h

TALLER FAMILIAR

*Drip, splash, smear!
Pintura corporal i d'acció*

a càrrec de l'artista
i mediatadora Auri Alòs

14 de març a les 17.30 h

Per a famílies amb infants
de +6 anys

Activitats gratuïtes amb reserva prèvia a www.rocaumbert.com

PROCÉS DE MEDIACIÓ

Com a activitat paral·lela a l'exposició i en col·laboració amb el Servei d'Igualtat de l'Ajuntament de Granollers, Mireia Plans està desenvolupant un projecte comunitari amb el grup Dones Sàvies

SERVEI EDUCATIU

Reserves de visites i tallers educatius vinculats
a l'exposició a activitatseducatives@rocaumbert.cat

PRÒXIMA EXPOSICIÓ

Una imatge que engoleix, que xucla amb les artistes Marta Cardellach,
Oscar Moya Villanueva, Mercis Rossetti i Laia Solé a cura de Caterina Almirall

16.04.2026 – 7.6.2026

Organitza:

rocaumbert f.a. Ajuntament de Granollers

Finançat per:

MINISTERIO
DE CIENCIA, INNOVACIÓN
Y UNIVERSIDADES

Cofinanciado por
la Unión Europea

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

PID2022-137176OA-I00